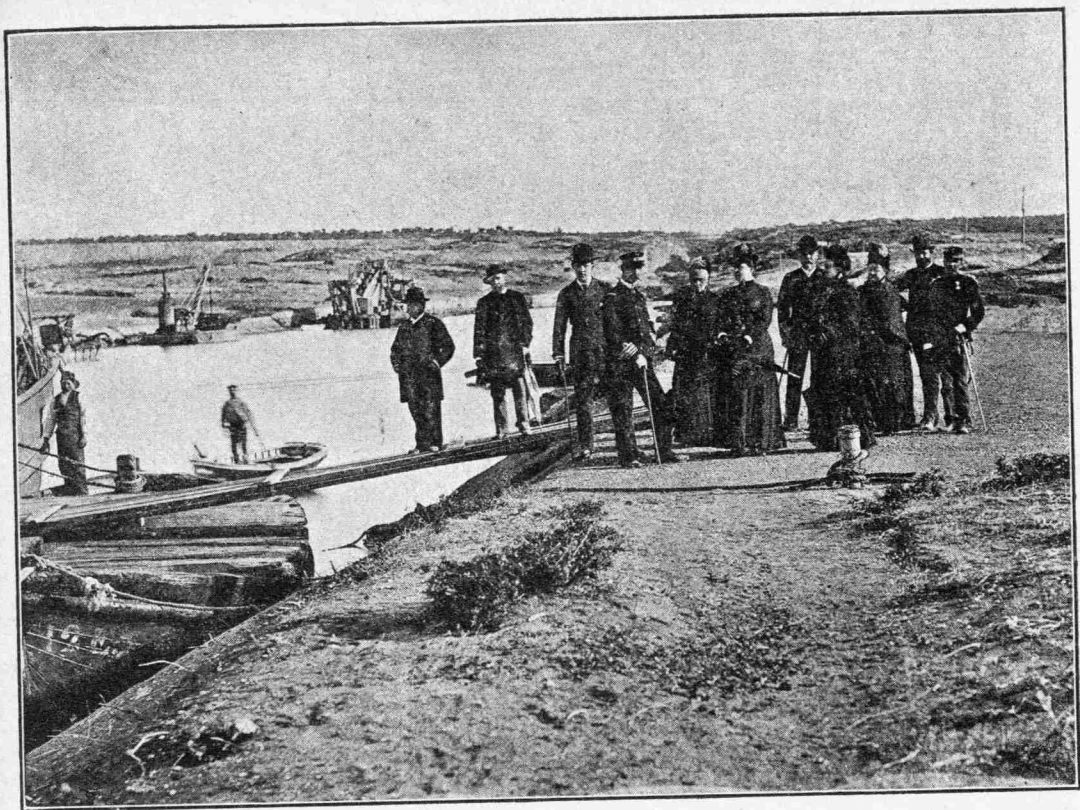

ΤΑ ΕΓΚΑΙΝΙΑ ΤΗΣ ΤΟΜΗΣ ΤΟΥ ΚΟΡΙΝΘΙΑΚΟΥ ΙΣΘΜΟΥ

22 'Απριλίου 1882

ρίμνου πρότερον καὶ ἀπαθούς, ἀπετυπώθη ἀνεξίτηλος μελαγχολίας σφραγίς. Διαφαίνεται ἐναργῶς, ὅτι τὴν μορφήν αὐτοῦ, ὑπὸ τὰς συνθήκας τὰς μᾶλλον τραγικὰς, εἶχον προσψάσει ποτὲ αἱ μελαναὶ τοῦ Θανάτου πτέρυγες.

Καὶ εἰς τὰ τοῦ βίου των ἐν γένει ἐπῆλθον οὐσιώδεις μεταβολαί. Ἐν πρώτοις ἀπέκτησαν υἱὸν ἐννεαετῇ χωρὶς ἡ Εἰρήνη νὰ λάβῃ τὸν κόπον τοῦ τοκετοῦ. Τοῦλάχιστον παρατηρήθη ὅτι καθ' ἑκάστην ὁ λοχαγὸς πρὸ τῆς ὥρας τοῦ γραφείου του, ὁδηγεῖ εἰς τὸ σχολεῖον, πλὴν τῶν δύο κορασίων καὶ ἐν μικρὸν ἄρρην, εὐθυμον, εὐτυχές, ἐξ υἱοθεσίας ἀδελφὸν τῶν θυγατέρων του.

Εἰς τοὺς ἀδιακρίτους οἵτινες τὸν ἐρωτοῦν περὶ αὐτοῦ εἶναι, λέγει, ἓνα ὀρφανό, ποῦ ἄφησε στοὺς πέντε δρόμους χήρα ἐξαδέλφη του ἀποθανοῦσα εἰς τὴν πατρίδα του. Καὶ ἂν δὲ ἡ ἐξήγησις αὕτη δὲν φαίνεται εἰς ὅλους ἐπαρκής, τοῦτο δὲν θὰ ἐμποδίσῃ τὸν Βορίδην νὰ χαρίσῃ εἰς τὸν Μιχαλάκη τὸ ἐπώνυμόν του, ὅπως αὐτὸς εἶχε χαρίσει εἰς ὅλην τὴν οἰκογένειάν του τὴν ζώην.

Τὰς εὐκολίας τοῦ ταμεῖου ἐξακολουθεῖ παρέχων εἰς τοὺς συναδέλφους του ὁ λοχαγὸς μετὰ μείζονος ἔτι συμπαθοῦς προθυμίας. Ἀπώλεσεν ὁμως ἤδη τὰς χαριτολογίας του, τὴν πρὸς τὸ ἀστεϊζεσθαι τάσιν. Ὅπως τὸνναντίον συχνάκις φέρει τὸν λόγον ἐπὶ ἀντικειμένου ἡκιστα φαιδρῶ, ἐπὶ τῶν καταστροφῶν τοῦ χαρτοπαιγνίου.

Ὁ ἀπλοὺς οὗτος ἄνθρωπος λαμβάνει τότε ὕψος ἐμπνευσμένου προφήτου. Ἀνευρίσκει φράσεις, ὑπὸ τὰς ὁποίας φρίσσουν οἱ ἀκρωμένον αὐτοῦ διότι

λαλεῖ μετὰ τοῦ τρομεροῦ κύρους, μεθ' οὗ ἤθελε λαλήσει περὶ τοῦ θανάτου, δραπέτης τις τοῦ τάφου, περιβεβλημένος ἔτι τὴν λευκὴν γλαυῦδα τοῦ σαβάνου. Ἡ δὲ φωνή του, ὅταν ἐπιλαμβάνεται τοῦ θέματος τούτου, ἐξέρχεται τοῦ στόματός του βραδεία, ὑποτρέμουσα, ἀσθενής, ὡς ἂν, πρὶν φθάσῃ τὰ ὦτα τῶν ἀκρωμένων, διήρχετο δι' ὅλης τῆς σκοτεινῆς ἀποστάσεως τῶν διετῶν συμφορῶν του.

Προχθές ἔτι δραττόμενος ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν νεαροῦ ἀξιωματικοῦ, ὃν ἔκρινεν εὐάλωτον ὑπὸ τοῦ ἀπαισίου δαίμονος τοῦ χαρτοπαιγνίου, ἠκούσθη λέγων πρὸς αὐτὸν μετ' ἀρρήτου αἰσθήματος πατρικοῦ πόνου.

ὦ ! Μὴ παίξης, μὴ παίξης ποτέ, φίλε μου· εἰς τὸν στρατιώτην, ὅταν γείνη χαρτοπαίκτης, δύο δρόμοι μένου ἀνοικτοί, τὸ στρατοδικεῖο ἢ τὸ πιστόλι κατ' ἐκλογὴν. Τὴν ἀτιμίαν τοῦ καταδίκου, τοῦ πεθαμένου τὸ χῶμα, μυρίζουν τὰ καταραμένα τὰ χαρτιά.

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ Σ. ΛΥΚΟΥΔΗΣ

